

Mechanismen

Door het werken volgens de principes van de GZC worden er mechanismen geactiveerd. Wanneer de organisatie de juiste resources biedt in de juiste context leidt dit tot een bepaald gedrag van zorgverleners, en een resultaat op organisatieniveau. De mechanismen zullen een versterkend effect hebben, wanneer de hygiënefactoren in de GZC voor een bepaalde tevredenheid zorgen. Hiervoor is bestaanszekerheid cruciaal. Intrinsieke motivatie is echter sterker dan extrinsieke motivatie. Uit de data kwam naar voren dat hulpverleners bereid zijn om slechtere werkomstandigheden te accepteren om te blijven werken volgens hun ideologie. Dit zorgt voor een bepaalde buffer, maar iedere zorgverlener zal zijn eigen breekpunt hebben. In dit hoofdstuk worden 4 individuele mechanismen en 3 procesmechanismen beschreven.

Mechanisme 1: Professionele autonomie

Zorgverleners hechten veel waarde aan hun professionele autonomie. Zij krijgen meer ruimte om op zoek te gaan naar de oorzaak van problemen. Indien nodig zoeken zij, met hulp van andere zorgverleners, naar innovatieve oplossingen. Dit mechanisme zorgt voor een hoge betrokkenheid van zorgverleners. Dit bevordert de duurzaamheid van de arbeidsmarkt in de zorg. Het proces om verder te zoeken, zorgt voor klinische kwaliteitsverbetering en kennisverbreding. Het helpt ook medicalisering tegen te gaan.

Mechanisme 2: Organisatie invloed

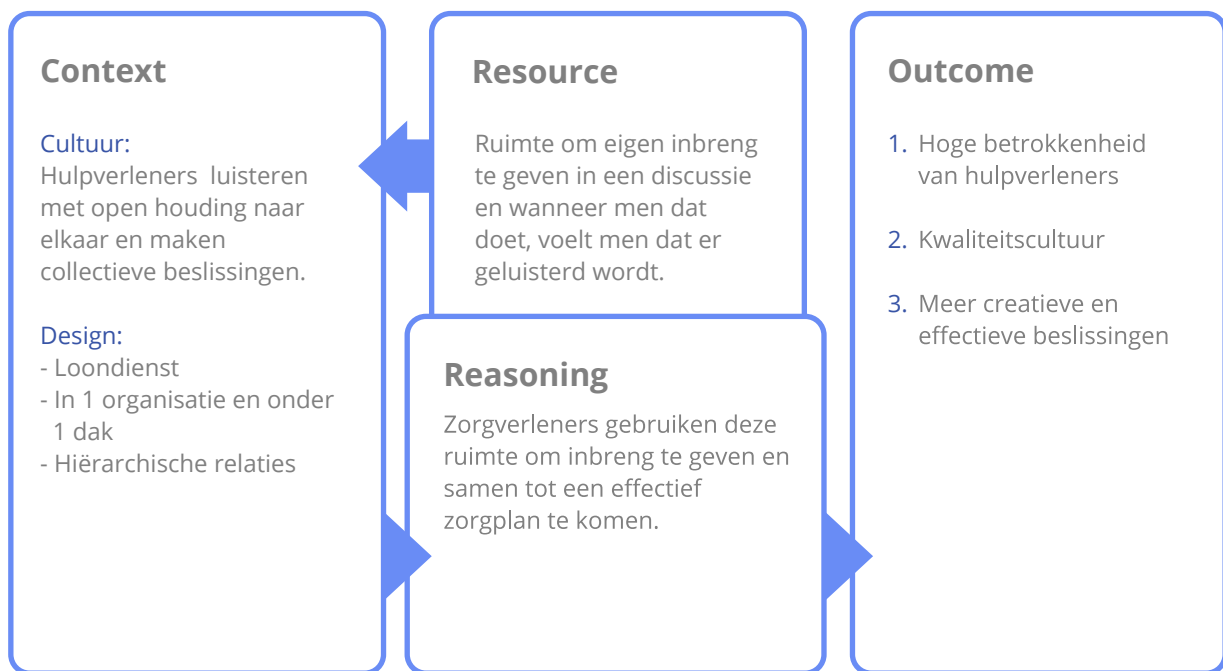
Wanneer de organisatie groter wordt, wordt het moeilijker om de zorgverleners betrokken te houden. Het mechanisme organisatie invloed refereert daarom aan het gevoel invloed te hebben op de manier waarop je werk georganiseerd is. Die invloed is nodig om je onderdeel te voelen van de organisatie ([zie mechanisme 4: toewijding aan gedeelde principes](#)).

Een hoge betrokkenheid van zorgverleners is goed voor de duurzaamheid van de arbeidsmarkt in de zorg. Het zorgt ook voor organisatorische kwaliteitsverbetering en kwalitatieve beleidsvoering. Het betrekken van de hulpverleners zorgt namelijk voor een coherente beleidsvoering en minder buitensporig gedrag. Bovendien maakt het de hulpverleners gedeeltelijk verantwoordelijk voor de organisatie en dat komt ten goede aan de kwaliteitscultuur.

Mechanisme 3: Gelijkwaardigheid van disciplines

Er is een gelijkwaardigheid van disciplines. Hulpverleners voelen de ruimte om hun eigen inbreng te geven in een discussie en anderen op hun gedrag en/of verantwoordelijkheden aan te spreken. Wanneer zij dat doen, voelen ze dat er naar hen geluisterd wordt. Dit mechanisme vormt hiermee een basis voor de kwaliteitscultuur en zorgt voor een hoge betrokkenheid van zorgverleners. Door de diversiteit van hulpverleners met verschillende achtergronden en denkwijzen, leidt het ook tot meer creatieve en effectieve beslissingen.

Mechanisme 4: Toewijding aan gedeelde principes

De zorgverleners hebben het gevoel deel uit te maken van een team en organisatie met eenzelfde doel. Doordat ze op één lijn zitten, kunnen ze een coherente zorgverlening bieden. Het mechanisme zorgt ook voor een hoge betrokkenheid van zorgverleners. Dit komt de duurzaamheid van de arbeidsmarkt in de zorg ten goede. Daarnaast zorgt de verantwoordelijkheid die zij voelen voor hoge eigenaarschap.

Mechanisme 5: Ontwikkeling van informele relaties

Het werken in 1 organisatie en onder 1 dak genereert contact tussen de zorgverleners. Datzelfde geldt voor de dekkende patiëntenpopulatie. Op deze manier kunnen er informele relaties tussen de zorgverleners ontstaan. Deze faciliteren een collectief doel en gelijkwaardigheid onder hulpverleners. Er wordt meer informatie gedeeld, interventies worden gecoördineerd en de hulpverlening sluit beter aan bij de patiënten. Hiërarchische relaties kunnen een negatief effect hebben op de ontwikkeling van informele relaties.

Context

- In 1 organisatie en onder 1 dak
- Dekkende patiëntenpopulatie
- Hiërarchische relaties

Mechanisme

Ontwikkeling van informele relaties tussen hulpverleners

Outcome

1. Faciliteert collectief doel en gelijkwaardigheid
2. Informatie delen en coördineren van interventies
3. Beter aansluitende hulp voor patiënten.

Mechanisme 6: Ontwikkeling van vloeibare kennis

Multidisciplinaire samenwerking, de ruimte voor innovatie en de ruimte en bereidheid om verder te gaan dan hun eigen discipline, zorgen ervoor dat zorgverleners vloeibare kennis ontwikkelen. Met deze kennis kunnen hulpverleners patiënten die moeite hebben met het vinden, begrijpen en toepassen van informatie over gezondheid en zorg sneller herkennen. Ook kunnen ze hen faciliteren met informatie en de coördinatie in het zorglandschap, zodat zij beter de weg weten te vinden in het zorgsysteem. Deze kennisontwikkeling en uitdaging vergroot de betrokkenheid van zorgverleners en kan hun focus verscherpen.

Context

- Multidisciplinaire samenwerking
- Ruimte voor innovatie
- Ruimte en bereidheid om verder te gaan dan eigen discipline

Mechanisme

Ontwikkeling van vloeibare kennis

Outcome

1. Herkennen van patiënten die er niet uitkomen, faciliteren met informatie en coördinatie
2. Voorkomen van patiënten die 'zwemmen' in het systeem
3. Betrokkenheid hulpverleners

Mechanisme 7: Ontwikkeling van coördinatie in eerstelijns

Dit mechanisme refereert aan het proces van ontwikkeling van coördinatie in de eerstelijns. Voor een ziekenhuis, bijvoorbeeld, is het makkelijker om de nazorg over te dragen aan 1 multidisciplinair team, dat zichzelf coördineert om de best passende hulp voor de patiënt te dragen. Een dekkende patiëntenpopulatie is daarbij faciliterend. De gelijkwaardigheid van disciplines en verplichte multidisciplinaire samenwerking zorgen ervoor dat zorgverleners elkaar makkelijker aanspreken op hun verantwoordelijkheden.

De coördinatie zorgt voor beter aansluitende hulp voor patiënten, meer coherente en kwalitatieve zorg en, in het geval van het ziekenhuis, minder complicaties na opnames. Dit biedt ook potentie voor substitutie, door de nazorg in sommige gevallen onder te brengen in de eerstelijns.

Context

- 1 organisatie, meerdere disciplines
- Multidisciplinaire samenwerking
- Dekkende patiëntenpopulatie
- Gelijkwaardigheid

Mechanisme

Ontwikkeling van coördinatie in de eerstelijns

Outcome

1. Beter aansluitende hulp voor patiënten
2. Coherente en kwalitatieve zorg
3. Minder complicaties na ziekenhuisopnames, potentie voor substitutie

